

LA REVISTA VIRTUAL DELS ALUMNES SORDS DEL CRED A COMARQUES II

Maig 2010

Nº 8

SUMARI

SOCIETAT I CULTURA

- . Els Saharais..... 2
- . El ser sord/a no t'impedeix fer el que més t'agrada..... 2
- . Mi viaje a Marruecos..... 3
- . La boda gitana..... 3

ACTUALITAT

- . Les cel·lules mare..... 4
- . Gòtics i Mols..... 4

CATALUNYA

- . Les colònies a la neu..... 5
- . El rei del pop..... 5
- . Carnestoltes..... 5
- . Són la viva imatge de la família..... 5

RACÓ DELS PETITS

- . Contes
- El nen busca un vaixell....6
- L'aventura del pirata i la ratolina Udane..... 6
- El pirata va de viatge..... 6
- Patito feo..... 6
- Els taurons..... 6
- . Badalona: capital de la cultura catalana l'any 2010..... 6
- . L'audició..... 7
- . Notícia de màgia..... 7
- . El carnaval..... 7

La Rambla de Badalona el dia 8 de març de 2010

LA NEVADA DEL MES DE MARÇ A CATALUNYA

La nevada va posar en evidència les greus deficiències que pateix la xarxa elèctrica catalana.

La nevada que durant el dia 8 de març va caure sobre Catalunya va demostrar que les inversions en la xarxa elèctrica catalana, sobre tot, a Girona van ser nul·les des de que les companyies elèctriques van passar a mans privades.

"EL NEN DE LES LLAMINADURES"

R. Moura, J. Ramirez, M. Rosario i E. Sevilla

Hi havia una vegada un nen que es deia Óscar, i que li agradaven molt les lllaminadures. En Óscar tenia una germana, na Núria, i per contra, amb ella no li agradaven pas les lllaminadures, ni sentir-ne de parlar! A la Núria només li agradaven les fruites.

Un dia que no havia escola, el pare va agafar a tots dos fills i els va dir:

Mireu, com que avui no hi ha escola, he pensat de sortir al parc, passar per una botiga i comprar unes lllaminadures, que em dieu?

Siiii, si, està bé pensat pare!. Va dir l'Oscar.

Doncs no! Jo no vull!. Va dir la Núria.

Petitona meva, que et sembla si a en Óscar li compro lllaminadures, i unes fruites per a tu?

Ah! A si, si vull. D'acord pare, em vesteixo i anem, sembla molt bona idea a mi també papi!.

Llavors, van vestir-se, van esmorzar abans de sortir. En Óscar va agafar una pilota i na Núria va agafar un tricicle, el pare va agafar el diari. Tots tres van sortir direcció al parc, però passant per la botigueta de les lllaminadures. Un cop allà, el pare

li va dir:

Apa! digues al botiguer que vols Oscar.

Què vols guapo?

Si, si. Miri em posarà un cuc, una maduixa, un plàtan i una Coca-Cola de les petites. Ah! També em posarà uns ossos dels petits de taronja i uns quants dels caramels de goma, ah ja m'oblidava!, també posarà un xiclet de bola i un dels que piquen, i ja està!.

Llavors la Núria va dir: Óscar se't pican les dents! El pare no t'hauria de deixar menjar tantes lllaminadures.

No et preocupis, no em passarà res!

Al cap d'un temps, al llevar-se un dia, en Óscar patia molt dolor en una dent. El pare no va dubtar i el va dur al dentista. La germana va veure com es queixava en Óscar i li va preguntar al pare:

On aneu? Que li passa al tete?

Anem al dentista, el teu germanet té dolor a una dent, anem a veure que li passa.

De camí el pare li va explicar que si li hagués fet una mica de cas a la seva germana, ara no li passaria això. Però que en cap cas, no deixarien d'anar-hi.

LA BANDA SINFÒNICA DE BADALONA GUANYA EL PRIMER PREMI

La BSB va guanyar el primer premi en el LXIII Certamen Nacional de Bandes de Música "CIUTAT DE CULLERA"

Aquest any no van haver hi sorpreses i la BSB va demostrar que esta preparada per competir i guanyar.

La Banda Sinfónica de Badalona en el certamen d'aquest any a Cullera

Així que tots dos van agafar camí del dentista.

Un cop allà, li van solucionar el problema, en Óscar tenia una dent picada, i això era el que li produïa tan mal. El dentista es va afanyar en solucionar el problema i a la tornada a casa es van trobar amb la Núria. Ja ho sé! No tinc que menjar tantes lllaminadures. Veus, ja t'ho deia jo! I ara que fa -

ràs?. No, no menjaré mai mes lllaminadures! Ara faré com tu, menjaré fruita que també és dolça!. La veritat és que alguna vegada, en Óscar va menjar algun tipus de lllaminadures però ara ho feia molt poc a poc i cuidant-se molt les dents!

Les rentava després de cada àpat que feia!.

ELS SAHARAUIS

Fco. Arapiles

Els saharauí o sahrauí són els habitants autòctons del Sàhara Occidental.

La majoria dels components d'aquesta ètnia habiten en la part del Sàhara ocupat pel Marroc, mentre que altres viuen exiliats als campaments de refugiats prop de Tinduf. La resta es troba dispers pel món, principalment emigrats a Espanya, França, Mauritània i Mali. El seu idioma és el hassania dialecte de l'àrab.

El Sàhara Occidental és un país que es troba a l'Àfrica. Forma part de l'enorme desert del Sàhara. És una antiga colònia espanyola, annexionada pel Marroc després de la Martxa Verda a l'any 1975. Tenen una superfície total de 266.000 Km² y una població entre 80.000 y 195.000 habitants.

Es pot dir que el Sàhara Occidental és el país menys habitat del món, con 0,2 hab./Km².

On viuen?

Viuen en precàries condicions de vida, millorades en part, gràcies principalment a l'ajut Internacional. Però la seva falta de hospitalitat fa que arribin a donar tot allò que tenen per poc que sigui.

Quina és la seva religió i la seva llengua?

La població Saharauí és d'origen berber, però amb influències jueves i negroides, parlen un dialecte àrab amb característiques pròpies anomenades "Hassania".

Com vesteixen?

El vestit femení, al Sàhara està compost de melfa, chamir i hissar. Altres elements característics de dones, com el pentinat, varia: al sud del Draa s'aixeca sobre el cap un complicat pentinat en forma de trena, i al nord el pentinat es realitza a un costat o amb ratlla al mig.

Les nenes fins als catorze anys, si així, ho volen, es vesteixen amb robes occidentals, i és a partir d'aquesta edat quan passen a vestir les robes tradicionals de les dones musulmanes.

El vestit masculí Saharauí es compon de derrás, ja-badur, fuquia i hissar (turbant). Els pantalons és el que varia, mentre que al nord del Draa és estret i cenyit (s'utilitzen uns dos metres i mig de tela) al sud és extremadament ampli (necessita uns set metres de tela).

Què mengen?

Dintre de la gastronomia del poble Saharauí el "Cuscús" és el plat típic, la preparació del qual, solament es fa en les festes nacionals o quan l'amfitrió vol reflectir el seu respecte i consideració als seus hostes. Els ingredients del Cuscús són: sèmola de blat, sal, oli i aigua. Un altre plat típic són el pinxos moruns.

El ritual del te

La preparació del te és un ritual molt característic i és imprescindible respectar-lo. Es fa en tres rondes, sent el primer got amarg com la vida, el segon dolç com l'amor i el tercer suau com la mort.

A què juguen?

El temps de lleure per als nens Saharauis no és igual que per a nosaltres, doncs en ell ells no poden gaudir de parcs, biblioteques, sales de jocs, associacions, etc. Solen jugar com qualsevol nen al futbol amb pilotes normals o fabricades amb tela. Molt sovint juguen a un joc amb petites pedres, però ells juguen amb qualsevol cosa,

fabricant-se ells mateixos les seves joguines i aprofitant fins i tot objectes de guerra en desús.

Com és la seva educació?

El setanta per cent dels aproximadament 300.000 refugiats són nens i nenes. Els nens i nenes Sahrauis gairebé mai es barallen, ni ploren. Han nascut i s'han criat en el lloc més inhòspit del desert.

L'educació islàmica no és fàcil. Es dona en unes condicions en les quals l'escàs material escolar disponible és aprofitat al màxim: el mateix llibre el comparteixen quatre nens, les mateixes làmines de dibuix roten de taula en taula, etc.

Avui dia, els nens entre 3 i 16 anys estan tots escolaritzats i l'absentisme escolar és pràcticament inexistent. Les classes per als nens de mitjana edat solen començar a les nou del matí, acabant la seva jornada a les cinc de la tarda, amb un petit descans per a esmorzar.

Canten cançons, aprenen l'abecedari, a multiplicar... A les escoles no hi ha pràcticament material escolar, un guix és un tresor i el paper és un bé escàs i desitjat. Els nois adults tenen professors molt estrictes; el desordre no existeix i es funciona i treballa a toc de xiulet.

Poblat saharauí

EL SER SORD/A NO T'IMPEDEIX FER EL QUE MÉS T'AGRADA

Natalia Navarro

De vegades, no fem el que més desitgem per por a fer el ridícul o simplement perquè ens fa vergonya. Jo us vull explicar el que em passava a mi fa un temps amb el futbol.

A 4rt de primària vaig començar a jugar a futbol a l'hora del pati amb els nois de la classe perquè m'avorria jugar amb les nenes. Al principi, a més a més de que no sabia jugar, els costava creure's que una noia estava als partits amb ells. M'enviaven a jugar amb les noies o, si de cas, em posaven de portera però aquella actitud es va anar acabant. Encara que em va costar mesos fer-me el meu lloc, vaig obrir-me camí amb ajuda de la meva mestra. D' aquesta manera vaig aprendre tot el que sé de futbol. I amb el pas del temps els meus companys li van agafar el gust, fins que va arribar el punt que em venien a buscar per a que hi jugués.

Més tard, una amiga meva es va

animar i va començar a jugar amb nosaltres.

Ella ho va tenir més fàcil a l'hora d'entrar en aquell ambient perquè ja hi estaven acostumats a que les noies també juguéssim.

Amb el pas del temps, va arribar un moment on vam entrar a l'institut i, és clar, les coses van -

canviar. Ja no jugàvem pas a futbol i jo començava a trobar a faltar la meva afició.

Tothom em deia que m'apuntés a futbol. Malgrat tot, jo mai feia cas. Em feia vergonya i no tenia molta experiència però, alhora em preguntava si jo serviria per allò... Finalment, al acabar 1r d' ESO i cò

mençar 2n, farà cosa d'un mes, em vaig decidir.

Em vaig apuntar a un equip de futbol sala femení. L'únic que a mi m'implica és estar el doble d'atenta que les meves companyes. Per exemple: quan estic jugant a futbol, he d'estar pendent de les meves companyes

de la pilota, de l'equip contrari i, com no, del meu entrenador que sempre està cridant com un boig per a què el senti! En canvi les meves companyes ho tenen més fàcil. Han d'estar pendents igual que jo però amb escoltar ja tenen prou i no els fa falta estar mirant a tot arreu constantment.

I ara estic contentíssima, de moment només vaig a entrenar i a jugar els partits amistosos, però quan acabi la temporada em faran fitxa de federada!

Encara hi ha amigues meves que em diuen que els hi hauria agradat moltíssim jugar a futbol quan anàvem a l'escola però van perdre la seva oportunitat.

Així que us vull dir que us animeu i que feu el que més us agrada.

El ser sord/a no t'impedeix fer el que més t'agrada!

Això ho sabeu tots i els que no, ja es hora de que ho aneu sabent!

Aquest és el meu equip l'any passat quan van guanyar contra el palau 9-3

MI VIAJE A MARRUECOS

Salma El Ftouhy

Mi padre estaba triste, pero yo y mi madre estábamos muy contentas porque nos íbamos a Marruecos de vacaciones. Las maletas las teníamos preparadas. Mis tíos, mi primo y mi padre nos llevaron al aeropuerto de Barcelona. Cuando hemos llegado hemos llevado las maletas a facturar, después nos hemos quedado unos diez minutos con mi familia. De repente mi tía se ha puesto a llorar porque nos va a echar de menos y estará sola porque casi toda mi familia se ha ido a Marruecos. Después mi madre y yo hemos pasado el control de la policía para esperar hasta subir al avión que nos llevará a Tánger y ellos se han ido a su casa y mi padre a una cafetería marroquí. Al poco rato ya estábamos sentadas en los asientos del avión y yo le dije a mi madre:

- Mamá, con tantas ganas que tengo de ir a Marruecos estoy muy nerviosa.
- No Salma, tienes que tranquilizarte.
- Vale mamá, muchas gracias, eres la mejor madre del mundo!

Y abracé a mi madre y le di un beso muy fuerte. Cerré los ojos y me dormí, habían pasado dos horas y al mirar por la ventana, me di cuenta que ya estaba en Tánger. Me puse muy contenta y se me cayeron las lágrimas de tanta alegría que tenía.

Mi madre estaba medio dormida, la avisé para que se preparara, ya que en un cuarto de hora estábamos en el aeropuerto de Tánger. Mis primas me estaban esperando, esta fue una gran sorpresa porque no lo esperaba. Me habían dicho que no vendrían y al final habían venido. Yo estaba respirando mi tierra preferida, estaba muy contenta de pasar las vacaciones en Marruecos con mi familia y mis amigos.

Entonces mis primas cuando me vieron vinieron corriendo y nos abrazamos, toda la gente del aeropuerto nos estaba mirando. A mi tío se le cayeron las lágrimas, le gusta que estemos juntas aunque nos separe la distancia. Luego nos fuimos en coche a casa.

Mi prima me dijo:

- ¿Qué me cuentas? ¡Estoy segura que tienes tantas cosas que con -

tarme!

Yo me he reído y le he dicho:

- Sí, sí, claro. Tengo muchas cosas que contarte sobre mí y mis amigos. Cuando lleguemos a casa te lo explicaré todo.

Cuando estábamos camino de casa de mis tíos un coche con chicos jóvenes le dio un golpe al coche de mi tío y mi tío paró el coche y ellos también y se baja -

ron y se empezaron a insultar. Mi primo pequeño se puso a llorar porque se asustó y cuando los chicos del coche vieron que lloraba se fueron y pidieron perdón a mi tío. Media hora después llegamos a casa y directamente me fui a la ducha, me cambié de ropa y me senté a hablar con mis primas.

Al tercer día hicimos una fiesta de cumpleaños de mis dos primos. Teníamos que preparar comida y pasteles árabes. Toda mi familia se puso vestidos árabes. Aquel día lo pasamos muy bien. Llegó la noche y estábamos todos mis primos y yo juntos: Yassine, Zainab, Jihab y Osama. Los tres primeros son hermanos y Osama está casado con Zainab, tienen un hijo que se llama Hamza. Y estuvimos hablando sobre nuestras vidas y nuestros problemas. Aquella noche lo pasamos muy bien. Cuando se durmió el pequeño Hamza, yo y mi prima trajimos una botella de Coca Cola y algo para picar. Nos quedamos toda la noche hablando hasta las seis de la mañana. Ese día era el día del Ramadán. Todo el mundo estaba haciéndolo, nadie come ni bebe. Hemos pasado un día muy bonito, y me gustó mucho pasar el Ramadán en Marruecos. Después de dos semanas volvimos a Barcelona.

LA BODA GITANA

Carmen Fernández

Cuando un gitano se enamora de una gitana esta tiene que averiguar si la quiere de verdad. Todos los días, el gitano debe rondar a la gitana hasta que se de cuenta que el gitano la quiere. Cuando comprueban que están enamorados se miran a los ojos y el gitano dice: quieres ser mi novia. Pasan unos seis meses hablando a escondidas hasta que la gitana decide comunicárselo a su madre quien tras algunas preguntas a su hija decide ir a hablar con el padre del novio.

La boda, es una de las grandes fiestas que celebra la comunidad gitana. Según la tradición gitana, los novios tienen que llegar vírgenes al matrimonio (aunque dicen que el hombre tiene la libertad de ser virgen o no). La pureza es muy valorada por los gitanos.

La tradición gitana dice que si la

joven no es virgen, no se puede casar. A no ser que encuentre un hombre que no esté casado y que se quiera juntar con ella.

El Primer día: "La ajuntaora"

Esta figura es la encargada de comprobar el día de la boda si la joven que se va a casar es virgen. Es una de las gitanas más ancianas y la persona que realiza la prueba del pañuelo.

El patriarca muestra el pañuelo con las tres rosas

"La prueba del pañuelo"

Esta prueba consiste en poner a la novia en una habitación donde sobre una cama o mesa colocan una sábana y una almohada, las mujeres arrojan pétalos de rosas y claveles.

Con un pañuelo dispuesto con tres pliegues envuelven una navaja que se introduce por la vagina. Si el pañuelo sale manchado con tres rosas (gotas de sangre) es virgen y se puede casar. Si el pañuelo no sale manchado significa que la chica no es virgen y, por tanto, el novio puede rechazar a la novia y no habría boda.

Esta prueba, casi siempre sale bien ya que las gitanas saben que si quieren casarse por el rito gitano deben realizar esta prueba y por tanto deben ser vírgenes. Se utiliza un pañuelo precioso, de medio metro de largo, blanco, con

unas rosas y una tira bordada. El pañuelo va incluido en el precio que se cobra por este servicio, que es de unos 600 euros.

Una vez casados, el hombre debe ser totalmente fiel a su mujer.

Segundo día: "la boda"

Al día siguiente, por la mañana, los hombres van a preparar el local donde se va a celebrar el banquete.

A la tarde se va al culto para presentar a los novios y hacia las nueve de la noche empieza el banquete.

Después de la cena la novia se coloca en medio del corro para que la levanten en brazos los hombres mayores, de uno en uno, a la vez que ella les pone la corona de flores en la cabeza.

Después llega la tarta y, mientras

las mujeres van cantando, los hombres van pasando pinchando el dinero en la tarta.

El baile se organiza con un par de gitanos mayores que se colocan en el centro del corro con una cachaba y se encargan de sacar uno a las mujeres y otro a los hombres.

Tercer día: continua la fiesta

El tercer día de fiesta comienza de madrugada. Unos cuantos hombres preparan el fuego donde se hará la comida.

Aquí intervienen hombres, mujeres y niños.

Después de comer bien, empieza la juerga, bailando y cantando durante toda la noche.

LES CÈL·LULES MARE

Noemí Iglesias

-Què és una cèl·lula mare?

Són cèl·lules es troben en els organismes multicel·lulars. Elles mateixes es reproduïxen i es poden transformar en algun altre tipus de cèl·lules per exemple una cèl·lula mare pot transformar-se en una cèl·lula del sistema nerviós, circulatori o immunològic. Es poden convertir en una gran varietat de cèl·lules per mitjà d'un procés conegut com la "diferenciació".

-Tipus de cèl·lules mare?

Es poden categoritzar segons d'on provenen:

· Cèl·lulesmare adultes

Són cèl·lules no diferenciades que es poden diferenciar; provenen de cèl·lules adultes i de cèl·lules de nens. Són utilitzades per curar moltes malalties.

· Cèl·lules mare embrionàries

Són cèl·lules que s'extreuen de teixit de massa cel·lular no diferenciades de la primera fase de l'embrió humà. Per obtenir les cèl·lules mare embrionàries cal la destrucció de l'embrió humà. Alguns investigadors han experimentat per obtenir cèl·lules mare embrionàries sense haver de destruir l'embrió humà.

·Cèl·lules mare del cordó umbilical

Són cèl·lules que provenen de la sang i de la placenta del cordó umbilical. Després de néixer, el fan servir per tractar malalties que pateixen els nens: la malaltia de Gunther, la leucèmia entre d'altres.

-La bioètica

Tot i que hi ha molts avantatges, hi ha sectors o grups de gent que estan en contra en que s'experimenti perquè diuen que un embrió de 5 dies ja és un embrió humà i per tant no pot ser

destruït.

La mateixa gent que està en contra que s'experimenti en cèl·lules mare, també està en contra de l'avortament. Per altra banda hi ha gent que està a favor i diuen que un embrió de 5 dies no ha desenvolupat l'activitat cerebral i per tant encara no és un ésser humà.

Actualment en el laboratori estan experimentant amb cèl·lules mare d'animals per tal de no destruir l'embrió humà. La utilització de cèl·lules mare serà un dels fons -

ments de la medicina al futur.

-Tu què en penses?

Suposem que agafem cèl·lules mare d'un embrió de 5 dies de gestació per curar malalties greus com l'Alzheimer, el Parkinson, el càncer... Creieu que això comporta destruir una vida humana?

-Cèl·lules mare per a reconstruir la mama

En alguns casos l'ús de cèl·lules mare ha passat del laboratori a la pràctica. L'últim exemple d'aquest treball està a l'Hospital Gregorio Marañón de Madrid que ha implantat cèl·lules mare adultes a cinc pacients de càncer de mama perquè se'ls regeneri el pit.

GÒTICS I MOLS

Susana Vidal

L'estil GÒTIC

La paraula Gòtic prové de l'Art Gòtic, és un estil que es va conèixer a finals de l'edat mitjana en el segle XII fins el Renaixement. Aquest estil va ser principalment desenvolupat en Europa Occidental.

La moda

És un estil obscur. La roba, i els llavis te'ls pots pintar de color negre. Tant els homes com les dones es fan una ratlla als ulls i es pinten les ungles de negre. Els cabells són negres.

La cara se la pinten de blanc, el cabell negre, samarretes amb volenats, barrets de copa. Roba de cuir, les joies són religioses (arracades de ossos, rosaris, calaveres, crànis...), normalment de plata. Les botes són de cuir negre. Les dones es maquillen com les bruixes, mitges de reixeta, guants, talons, etc.

Influències

De l'estil Gòtic es va crear l'estil Emo que és el mateix però es posen més colors a part del negre y es tallen les venes.

Com van començar?

Aquest estil es va començar a fer famós als anys 80 amb la música Rock Gòtic.

Els gòtics van sorgir perquè no volien ser iguals que els demés. Als anys 70 la gent portava roba de color rosa, groc, blau... i els gòtics per estar en contra es van vestir de negre. El seu aspecte es confonia amb l'estil heavy Metal.

L'estil EMO

Les persones que es consideren EMO expressen les seves emocions de manera exagerada. De vageades, es tallen les venes

Grup AN CAFE

per gust propi. Els seus sentiments són per exemple l'odi, l'amor o la desil·lusió de la vida, ja que pensen que aquesta no és perfecta.

La moda

Hi ha dos tipus d'estil EMO, un estil derivat del l'indie punk en els anys 90, es vestien amb roba de color negre i a vegades en colors vius.

L'altre és un estil popular, és el que ara es porta. Es centra en colors més foscos igual que el gòtic.

- Quasi sempre les samarretes poden ser d'altres colors a part del negre com per exemple de color fucsia, blau, etcètera.
- Porten cinturons llamatiu, pantalons estrets de color negre o foscos, a vegades es vesteixen amb corbata.
- Es posen pircings en la cella esquerra i al llavi inferior esquerra.
- El cabell de costat es tapa només l'ull dret.
- Es preocupen del seu aspecte físic ja que reflecteixen els seus sentiments alhora de maquillar-se o de vsetir-se tan els nois com les noies.

La música

Són molt tancats alhora de parlar de música ja que no els agrada dir quina és la seva preferida. No els agrada la música comercial.

Les coses bones de ser Emo

És una cultura d'entre els joves de 14 i 21 anys. Està bé trobar amistat amb algú que té la mateixa cultura que tu.

Lo dolent

Tallar-se la pell amb armes blanques en un acte autodestructiu.

Els EMO rebutgen a persones que són diferents a ells.

Grup Tokyo Hotel

Jo no em considero una persona EMO però si que m'agraden algunes coses com per exemple els cabells tenyits de rosa, la roba que porten i els grups de música que he posat abans.

Jo penso que tallar-se les venes i estar tot el dia deprimat és una bogeria, ja que una persona pot decidir encara que sigui EMO o no tallar-se les venes o no, etcètera.

LES COLÒNIES A LA NEU

Marta Castillejo

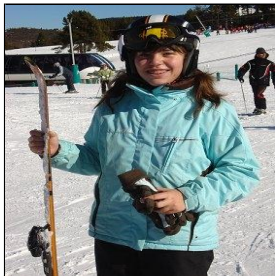
Hola sóc la Marta i vaig a explicar la meua experiència a la neu.

Aquest any he anat de colònies a la neu. L'any passat també hi vaig anar, però no em sentia molt segura, perquè no sabia si passar tres dies fora de casa seria massa temps. Fins ara a l'escola mai havia anat de colònies, només excursions o sortides d'un dia. Fins i tot vaig pensar no anar-hi, però al final hi vaig anar i m'ho vaig passar molt bé.

Les dues vegades hem anat al mateix lloc. Per esquiar anàvem a la Masella i per dormir a un alberg que es diu La Bruna que està a Bellver de Cerdanya.

Ens havíem d'aixecar a dos quarts de vuit per vestir-nos i esmorzar. Després havíem d'agafar les botes d'esquiar i el casc, i esperar-nos a la sala fins que arribés l'autocar que ens portava fins a les pistes, on ens esperava el nostre monitor a les 10 del matí. Cadascú de nosaltres tenia un número i així sabíem quins eren els nostres esquís. Llavors ens dirigíem a les pistes, on esquiàvem fins a la 1, paràvem per dinar una hora i ens posàvem un altre vegada a esquiar fins a les quatre de la tarda.

Quan comences a aprendre a esquiar ho trobes difícil, sobretot perquè caus tota l'estona, però després ho vas trobant cada cop més fàcil. Aquest any ja sabia una mica i m'enrecordava del que vaig aprendre el curs passat. Diuen que aprendre a esquiar és com aprendre a anar en bicicleta,

Preparada per anar a esquiar

que un cop que has apres no t'oblides mai.

Quan acabàvem d'esquiar l'autocar ens venia a recollir, per portar-nos a l'alberg. Allà teníem una hora per dutxar-nos i després temps lliure fins a l'hora de sopar. Com podeu imaginar estàvem esgotats.

Després de sopar estaven organitzades diferents activitats. La primera nit vam fer el joc de la bandera. Aquest joc es juga amb dos equips i has de passar al terreny de l'altre equip per agafar una bandera sense que t'agafi cap membre de l'altre equip. La segona nit vam anar a la discoteca de l'alberg. Jo no vaig ballar gaire perquè em feia vergonya, però m'ho vaig passar molt bé mirant com ballaven les meves amigues i altres nois i noies grans que també estaven allà.

Ens anàvem a dormir molt tard perquè a l'habitació parlàvem i fèiem tonteries. Després al matí quan ens havíem de llevar tan aviat teníem una son de mort.

Si no heu anat mai de colònies us recomano que ho proveu, segur que us agradarà molt.

EL REI DEL POP

Helena Arcos

L'any passat vam conèixer una notícia molt trista, que Michael Jackson va morir d'un atac de cor per haver pres molts medicaments. A l'hospital el van intentar reanimar, però no ho van aconseguir. Va morir el 25 de juny de 2009 i el van enterrar en un funeral que es va poder veure per la televisió.

Michael Jackson era el setè de nou germans, tota la família vivia en una humil casa a la ciutat de Gary, als Estats Units. El seu pare va formar un grup musical amb els seus fills i d'aquí sorgiren The Jackson Five. Michael al principi no cantava al grup, però un dia el seu pare els va sentir i llavors es

va fer cantant als 5 anys. El grup va aconseguir fer-se famós a finals dels anys 60. A pesar de la fama Michael tenia problemes, ja que va patir maltractaments per part del seu pare que van marcar la seva infància i adolescència.

El 1972 va gravar el seu primer disc com a solista i a partir d'aquí va créixer la seva fama. Va tenir una vida plena d'èxits, però també va tenir molts problemes; en una ocasió el van denunciar perquè l'acusaven d'haver abusat d'un nen. Ell va donar molts diners a la família d'aquell nen i el judici al final no es va celebrar. Jo crec que Michael no era un culpable, cuidava els nens, i la família ho feia per treure-li diners.

Era excèntric, perquè feia coses una mica rares com sortir al carrer amb mascareta, gastava els diners de manera exagerada fins al punt de tenir problemes financers. Però, al marge de tot això, cantava molt bé i va fer cançons que van arribar a ser molt famoses.

Li deien el Rei del Pop perquè era l'artista que més discos havia venut.

Per a aquells a qui us agradi Michael Jackson ara podeu trobar un documental sobre l'última gira que estava preparant quan va morir i també faran un musical amb les seves cançons més famoses al teatre.

CARNESTORTES

Ming Ru

Jo em dic Ming ru i sóc de la Xina.

Al meu país no fem la festa del carnestoltes. Jo vaig arribar a Santa Coloma de Gramenet l'any 2007. Va ser la primera vegada que vaig veure la festa de carnestoltes.

Va venir el Rei carnestoltes a l'escola, els nens i les nenes ballaven i es posaven una disfressa.

Aquest any també hem fet la festa de carnestoltes a l'institut. I jo m'he posat una disfressa de princesa. Nosaltres hem fet una rua pel carrer i ha estat divertit.

Són la viva imatge de la família

Natan Ruiz

Els Simpsons es va convertir en la sèrie d'animació més popular del món. Mentre els principals personatge s'han quedat, la sèrie ha anat augmentant els personatges. Però la sèrie fa riure i critica la societat. Al principi "Los Simpson" només duraven dos minuts en un programa de televisió l'any 1987. El 1989 van començar a ser els capítols que es veuen en la l'actualitat. Actualment al 2010 es va celebrar el 20 aniversari. En alguns capítols han sortit personatges famosos com Paul McCartney o Tom Jones.

Els Simpsons representa la típica família americana. Aquesta sèrie va ser creada per Matt Groening. El cognom Simpson significa literalment "fill de simple/innocent".

PRINCIPALS PERSONATGES

HOMER: Homer Jey Simpson

Eat: 36 any Pes: 120 kg. aprox. Profesió: Inspector de seguretat en la central nuclear de Springfield. Menjar preferit: Donuts, cacahuets torrats de mel, entrecot, hamburgueses i qualsevol altre cosa que engreixi. Beguda preferida: Cervesa Duff.

MARGE: Marjorie Bouvier Simpson

Eat: 35 anys Cabell: llarg, alt i blau Profesió: Cuida de casa seva.

BART: Bartholomew Simpson

Eat: 10 anys Pares: Homer i Marge. Personalitat: Gamberro por naturalesa.

Enemies: Seymour Skinner (director del col·legi) i l'actor secundari Bob. Amic: Milhouse. Frases: multipligate por zero i yo no he sido.

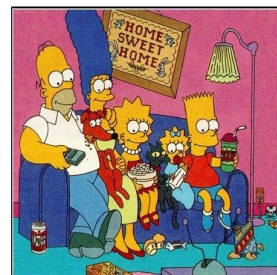
LISA: Elizabeh Marie Simpson

Eat: 8 anys Pares: Homer i Marge. Personalitat: Rebel, empollona desperta i quejica. La Lisa és vegetariana, budista, ecologista, defensora dels dret de les dones i li encanta el jazz. Amic: no té.

MAGGIE: Margaret Simpson

Eat: 1 anys Pares: Homer i Marge. Objectes preferits: El seu xumet i la televisió. L'única paraula que ha dit és "papi"

El creador de "Los Simpson", Matt Groening, va néixer el 15 de febrer de 1954 a Portland (Oregon, EUA) i la seva vocació de dibuixant comença aviat. Quan acaba els seus estudis marxa a Los Angeles i després de treballar de moltes coses, s'acaba decantant pel dibuix.

CONTES

EL NEN BUSCA UN VAIXEL

Hi havia una vegada un nen que es deia Manu, en Manu tenia 8 anys i li agradava molt jugar a futbol. Un dia en Manu va anar amb un vaixell a França amb el seu gat que es deia Gari. Quan en Manu i en Gari estaven a punt d'arribar a França el vaixell es va enfonsar i el gat que es va espantar molt es va amagar en un forat. En Manu va agafar un altre gat pensant que era el seu. Tots dos van anar nedant fins que van arribar a una illa: “la illa de les palmeres”. En Manu es va adonar que no era el seu gat sinó el d’una senyora que anava en el vaixell. A la illa de les palmeres va trobar un mapa on hi va veure el vaixell dibuixat. Amb els troncs de les palmeres de la illa va construir un submarí per poder baixar a buscar el vaixell al fons del mar i salvar al seu gat. En Manu no trobava el seu gat perquè s’havia amagat en un forat, però al final, quan el va trobar, el gat ja estava mort. El nen li va tornar el gat a la senyora perquè no era el seu i se’n va comprar un altre amb els seus estalvis.

EL PIRATA VA DE VIATGE

El Pirata va agafar un avió per anar a París però l’avió es va estimar i va caure en una piscina. El pirata es va trobar un gos a dins de la piscina i va nedar amb ell. El pirata i el gos es van fer amics, van sortir de la piscina i se’n van anar a una cova que estava molt fosca. Dins la cova hi havia una lot, el pirata la va encendre i va trobar molt or. Es va quedar a dormir a dins de la cova i quan es va despertar va sentir un soroll: era

el soroll de l’avió que ja estava arreglat!. El pirata, estava molt content i se’n va anar a París i a “Eurodisney”. I al cap d’onze dies se’n va tornar cap a casa seva.

L’AVENTURA DEL PIRATA I LA RATOLINA UDANE

Hi havia una vegada un pirata que es deia Ian. L’Ian jugava amb la seva moto de joguina fins que un dia el seu pare li va dir: - Ian et compraré una moto de veritat. El pirata es va posar molt content. El pirata Ian estava esperant que passés un mes per tenir vacances i anar amb la seva moto de veritat a Barcelona.

A la roda de la moto es va trobar un ratolí; era una ratolina i li va posar de nom: Udane . La Udane quan va veure al pirata va dir: - Això què és ?. - És una ciutat i es diu Barcelona. - Barcelona? Va preguntar la ratolina. - Si !! va dir el pirata. - Mira! ve un vaixell de Màlaga ! - Màlaga? - Què bé! diu la ratolina. El pirata i la Udane van aparcar la seva moto al port i van pujar al vaixell que anava a Màlaga. Quan estaven a punt d'embarcar el pirata va dir: - Apa, la meva maleta me l’he deixat a la moto! I el ratolí va dir: - no t’amoïnis ja l’agafaràs demà. -No! No! Que me la poden robar!. El dia 2 de desembre van arribar a Barcelona i el pirata va assenyalar la moto i va dir: - Apa la meva maleta! encara és aquí!. Va obrir la moto i va trobar una bomba a dintre de la maleta. Va explotar la bomba i tots dos van anar a la comissaria i li van explicar tot a la policia. **José Caballero (8 anys)**

PATITO FEO

Patito feo” és una sèrie de televisió que m’agrada molt. Aquesta sèrie la fan a Disney Channel de dilluns a divendres a les 21:30h, i també la fan a Telecinco els dissabtes i els diumenges a les 10.00h. La sèrie tracta d’una nena que es diu Patricia, però li diuen “Patito feo” perquè porta ulleres i ferros als dents. Però la nena no és llejta en realitat. A la sèrie, a més a més de “Patito” (el nom de l’actriu és Laura Natalia Esquivel) hi ha més protagonistes: Antonella (Brenda

Asnicar) és la nena que es fica amb “Patito”; Josefina (Thelma Fardin) és la nena que ajuda a “Patito”, i Matías (Gastón Soffritti) que és el nen que també ajuda a “Patito”. També hi ha més personatges secundaris: Tamara (Eva Quattrocchi) i Sol (Sol Berecochea) que són les amigues de “Patito”; i Pia (Camila Outon), Luciana (Nicole Luis) i Caterina (Camila Salazar) que són les amigues d’ Antonella. És la meva sèrie preferida i no em perdo cap capítol.

Un dia vaig veure la sèrie i com em va agradar molt, ara la veig tots els dies. El que més m’agrada de la sèrie és que fan balls i els protagonistes ballen molt bé. També canten molt bé, i m’agraden les cançons perquè les lletres són divertides. A més a més, les històries que passen són molt divertides també. Us recomano que veieu la sèrie perquè us agradarà.

Leire Aguilar Martín (9 anys)

ELS TAURONS

Durant el primer trimestre he treballat el tema dels taurons ja que m’agraden molt els animals aquàtics. Buscant per Internet he descobert que existeixen més de 380 espècies de taurons però només unes 5 son molt perilloses per a les persones. Aquestes són: el tauró blanc, el tauró tigre, el tauró martell, el marreix i la tintorera. De cada espècie us explicaré el que més m’ha cridat l’atenció.

· **El tauró blanc**

és el depredador marí més gran que es coneix. Té un sistema electrosensorial capaç de detectar els batecs del cor i moviments de les seves preses. Són taurons solitaris.

· **El tauró tigre**

el seu nom és degut a l’aspecte ratllat de la seva pell i és capaç de menjar objectes metàl·lics.

· **El tauró martell** és conegut per la forma del seu cap i de les nou espècies conegudes d’aquest tipus de tauró, tres poden ser

perilloses per l’èsser humà.

· **El marreix**

els embrions d’aquest tauró practiquen el canibalisme intrauterí.

· **La tintorera**

és un tauró que presenta costums nocturns i els individus de la població es segreguen per edats i sexes.

David Cano (12 anys)

Acte de presentació al teatre Zorrilla de Badalona

Badalona és la capital cutural Catalana del 2.010, que comença el 30 de gener.

Durant aquest any la llengua catalana i la nostra cultura serà més coneguda en Espanya i altres

BADALONA: CAPITAL DE LA CULTURA CATALANA L'ANY 2010

països. **Per què va ser triada?** Badalona és la tercera ciutat amb més habitants de tot Catalunya i ha estat molt important durant tota la història. La nostra ciutat és moderna i respecta les tradicions. A partir de la primavera es faran

activitats gratuïtes a poliesportius, teatres i a centres cívics. I a l’estiu es faran al carrer. La primera ciutat que va ser capital cultural d’Europa va ser Atenes al 1.986. Banyoles va ser capital cultural de Catalunya a l’ any 2.004, Esparraguera va ser-ho

a l’ any 2.005, Amposta al 2.006, Lleida al 2.007, Perpinyà al 2.008, Figueres al 2.009 i Andorra ho serà pel 2.011.

Joel Plaza Diaz

L'AUDICIÓ

Anwar Hadoud (11 anys)

Quan jo anava a quart, vaig explicar l'oïda i l'audició a tots els nens i nenes de la meua classe.

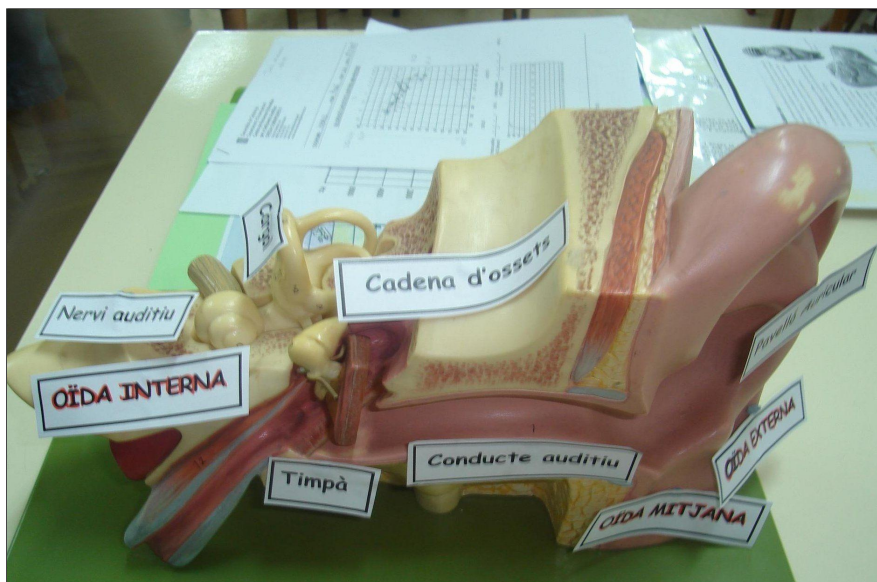
La Carmen Maria era una mestra alta que m'ajudava molt, i per fer l'audició em va ajudar molt més.

La Núria del CREDA em va deixar una orella gran de mentida per explicar millor com és l'oïda. Vaig aprendre moltes coses i a continuació ho explicaré.

L'audició és un procés que dona als humans la capacitat d'escoltar els sons. Comença a les orelles, continua a les cèl·lules nervioses i arriba fins el cervell.

Gràcies a l'audició, els éssers humans poden escoltar els sons, que són les ones que fan els objectes quan vibren. Hi ha dos tipus de sons: els **sons naturals** (parla, crits, els sorolls que fan els animals...) i els **sons artificials** (instruments de música, etc.).

Per escoltar els sons les persones tenen un òrgan de l'audició que es diu l'oïda. L'oïda té tres parts: l'oïda **externa**, l'oïda **mitjana** i l'oïda **interna**.

L'oïda externa té el **pavelló auricular** i el **conduite auditiu**, i arriba fins el timpà. L'oïda mitjana és semblant a una caixa plena d'aire i li diem caixa timpànica. Dins de la caixa timpànica hi ha tres ossets: el **martell**, l'**enclusa** i l'**estrep**. A l'oïda interna està el **cargol o còclea** i el **nervi auditiu** que arriba i envia informació d'allò que sentim al cervell. A vegades no escoltem bé i hem d'anar a l'**otorrino** (el metge especialista en mirar l'oïda).

El metge primer mira l'orella amb un aparell que es diu **otoscopi** i també fa una **audiometria**.

L'audiometria serveix per saber si escoltem **normal** (de 0 a 20dB) o si tenim una **sordesa lleu** (de 20-40dB), **mitjana** (40-70dB), **severa** (70-90dB) o si és **pregona** (més de 90dB).

Una vegada hem anat al metge i sabem si no escoltem bé, hem de posar els **audiòfons** o l'**implant coclear**.

Aquests dos aparells són diferents: els audiòfons es posen a les orelles i funcionen amb piles, i l'implant coclear té una part que es posa dins de l'oïda interna i una part que es posa fora del cap (també porten piles, però tres o més).

NOTÍCIA DE MÀGIA

Dani Pascual

Jo, en Dani, faig Màgia. M'ha ensenyat la Glòria que és la meua logopeda. Vaig aprendre a fer el joc de màgia perquè m'agrada molt. A classe amb la Glòria hem parlat de la Història. Vaig escriure la història en un paper. Vaig aprendre de memòria la història i vaig practicar molt. L'Isabel em va demanar fer els jocs de màgia davant dels nens i nenes d'acollida. Estava tranquil. Vaig repetir els jocs moltes vegades perquè hi havia molts nens i nenes i tothom volia participar. Ens ho vam passar molt bé.

EL CARNAVAL

Eva Heredia

El Carnaval és una festa popular de caràcter lúdic. El Rei del carnaval es diu carnestoltes.

El rei carnestoltes, és un personatge fictici carnavalesc el qual és el centre de les festes. Cada any apareix el dissabte sota l'aparença d'un animal o d'una persona, i llegeix el pregó amb el qual s'inaugura la festa.

En el seu pregó, el rei dona permís per passar-s'ho bé sense limitacions: és el moment de ballar i desfilar disfressat.

Històricament han destacat diferents Carnavals arreu de Catalunya diferenciats per les seves particularitats. Aquests són els de Barcelona, el de Sitges, i Tarragona en la vessant més brasilera i el de Vilanova i la Geltrú i Solsona com a tradicionals.

DE QUÈ EM VAIG DISFRESSAR PER CARNAVAL?

Vaig portar:

- Unes dents de plàstic.
- La cara pintada de color blanc i els ulls de color negre i vermell.
- Uns pantalons negres de plàstic.
- Sang de mentida a la boca.
- Una capa negra amb el coll de color vermell.
- Una camisa vermella amb botons i les mànigues de color blanc i amb puntes al final.

CONFECCIONADORS I CONFECCIONADORES

NATALIA NAVARRO, NOEMÍ IGLESIAS, NATAN RUIZ, FRANCISCO ARAPILES I SALMA ELFTOUHI

REDACTORS I REDACTORES

SUSANA VIDAL, HELENA ARCOS, MARTA CASTILLEJO, MING RU, ANWAR HADOUD, JOEL PLAZA, DAVID CANO, JOSÉ CABALLERO, NATALIA NAVARRO, EVA HEREDIA, DANIEL PASCUAL, LEIRE AGUILAR, RAFAEL MOURA, LUIS BRAYAN FERNÁNDEZ, JOEL RAMIREZ, MIRIAM ROSARIO, ELENA SEVILLA, NOEMÍ IGLESIAS, NATAN RUIZ, CARMEN FERNÁNDEZ, FRANCISCO ARAPILES I SALMA ELFTOUHI.

PROFESSOR I PROFESSORES

JOAN FERNANDEZ, EVA MARTÍ, MERCÉ CODINA, CARMÉ FERRER, ROSALIA GABRIEL, GLÒRIA ROIG, MARTA MARTÍN, ESPERANZA BAREA, ROSER POCIELLO, NOEMÍ ALIACAR, GEORGINA BARNOLA I CRISTINA CEGARRA.

Obra Social

Fundació "la Caixa"